

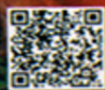
မင်းသိင်္ခ

ဆားပုလင်းနှင့်မောင်

အိမ်ရာ

နှင့်

ကြယ်တစ်လုံး

မှန်အိမ်နီသရဲ

တစ်နေ့သ၌ “တဲဝိုင်းကြီး” ဟု ဆိုသည့် မီးရထားဘူတာရုံတွင် ရုံပိုင်ကြီးသည် တစ်ယောက်တည်း မြည်တွန်တောက်တီးလျက် အလုပ် ရှုပ်နေလေ၏။

“ဒီဘူတာရုံယင်လဲ မီးလောင်မှ ၊ ဒီဘူတာက အလံချိုးတဲ့ ငတိုးဆိုတဲ့ အကောင်ယင်လဲ ရထားကြိတ်ခံပြီး သေမှ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါယင်လဲ အိုင် ယာလန် ထီပေါက်မှ အေးမှာ ပါ” ပြောဆိုရင်း ရုံပိုင်ကြီးသည် မီးရထား ကို အချက်ပြသော မှန်အိမ်အနီကြီးကို ရေနံဆီထည့်၍ နေလေ၏။

ထိုသို့ ရေနံဆီထည့်၍ နေ့စဉ်၌ပင် လူတစ်ယောက်သည် လက်မှတ်ဝယ်သောအပေါက်မှ ရုံပိုင်ကြီးအား ငုံ့ကြည့်ပြီးလျှင်..

“ရုံပိုင်ကြီး အကြွေတစ်ကျပ်ဖိုး ပေးစမ်းပါ” ဟု လှမ်းအော် လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် ငါ ဒီမှာ လာနေတာ မင်းတို့ ကို အကြွေအမ်းပေးဖို့ လာနေတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ရင်တော့ အကြွေမပါရင် အမ်းပေးရမှာ ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ရွာထဲမှာ ကျပ်ပြားမသုံးနိုင်တိုင်း အကြွေ လာလဲတာကိုတော့ လဲမပေးနိုင်ဘူး” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ပြန်၍ အော်ငေါက် လိုက်လေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ ရုံပိုင်ကြီးရယ်၊ တဲအပြန် ဟင်းချက်စရာကလေး

ဝယ်သွားချင်လို့ ပါ။ ဈေးဆိုင်မှာ ကလည်း ကျပ်ပြား မအမ်းနိုင်ဘူးဗျ” ဟု အကြွေလာ၍ အမ်းသူက တောင်းပန်လိုက်ရာ ရုံပိုင်ကြီးသည် မှန်အိမ်နှင့် ရေနံဆီပုလင်းကို ချထားခဲ့ပြီးနောက် လက်မှတ်ရောင်းသော အပေါက်ဆီသို့ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် လျှောက်သွားပြီးလျှင် ထိုသူထံမှ ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုယူ၍ အကြွေအမ်းပေးလိုက်၏။ အကြွေလာရောက် အမ်းသူသည် ၎င်းအလိုရှိသည် ကို ရရှိသွားသဖြင့် ကျေနပ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အကြွေများကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ရင်း...

“ဒီမှာ ရုံပိုင်ကြီး၊ ဟောဒီ မတ်စေ့လေးကို ပြန်လဲပေးပါဦး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ တုံးကွ” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ပြန်၍ မေး လိုက်လေ၏။

“ဒီမတ်စေ့က ခေါင်းတစ်ဖက် ပန်းတစ်ဖက် ဖြစ်နေတယ်ဗျ” ဟု ဆိုကာ အကြွေအမ်းသူသည် မတ်စေ့တစ်စေ့ကို ရုံပိုင်ကြီးရှိရာသို့ အပေါက်မှ နေ၍ တွန်းပေး လိုက်လေ၏။ ရုံပိုင်ကြီးလည်း “မှန်းစမ်း” ဟု ဆိုကာ မတ်စေ့ကို ကောက်ယူကြည့်ရှုလေ၏။ ဟိုဘက်ဒီဘက် လှန်၍ ကြည့်ရှုပြီးနောက်...

“နင့်အမေကလွှား၊ ပိုက်ဆံဟာ ခေါင်းတစ်ဖက် ပန်းတစ်ဖက်ချည်းပဲ ပေါ့ကွ” ဟု ဆိုကာ ထိုသူ၏ မတ်စေ့ကို လက်မှတ်ရောင်းသော အပေါက်မှ လွှင့်ပစ် လိုက်လေ၏။

မတ်စေ့ကလေးသည် “ချွင်” ခနဲမြည်ကာ သမံတလင်းပေါ်တွင် လိမ့်၍ သွားလေ၏။ ပိုက်ဆံ အကြွေအမ်းသူသည် သူ၏ မတ်စေ့လေးကို ပြေး၍ ကောက်ရင်း“တဟားဟား” ရယ်မောလေ၏။

ထို့နောက် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ရုံပိုင်ကြီးသည် ရေနံဆီပုလင်းနှင့် မှန်အိမ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် ပြန်၍ လျှောက်လာရ

င်း

“ဘယ်လို ကောင်းစားမျိုးတွေမှန်း မသိပါဘူး၊ အလုပ်များ ပြီဆိုရင် အကြွေလာအမ်းကြပြီ၊ ပြီးတော့လည်း နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့ ၊ ဒီ ရွာကကောင်တွေယင်လဲ ထောင်ကျမှ ၊ ဒီဘူတာရုံယင်လဲ မီးလောင်မှ ၊ ငါယင်လဲ ရွှေထုပ်ကြီးကောက်ရမှ ဒီဒုက္ခက အေးမှာ ပါ” ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။

ရုံပိုင်ကြီးသည် ထိုသို့ ရေရွတ်ပြီးနောက် မှန်အိမ်ကို ရေနံဆီထည့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လက်မှတ်ရောင်းသော အပေါက်သို့ ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင်..

“ရုံပိုင်ကြီး” ဟု ကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဘာတုံး” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ပြန်၍ မေးလေ၏။

“ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲဗျ” ဟု ထိုသူက မေးလေ၏။

“မင်းတို့ ရွာတစ်ရွာလုံးမှာ နာရီကလေး တစ်လုံးတောင်မှ မရှိတာ အံ့ပါရဲကွာ၊ တစ်ရွာလုံးက ငါ့ဆီမှာ ပဲ နာရီလာလာ မေးကြတယ်၊ နာရီမရှိတာလည်း ငါက အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ မင်းတို့ က နာရီ လာပြီး မေးရအောင် နာရီနဲ့ ကိုက်ပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်များ မင်းတို့ မှာ ရှိလို့ လားကွာ၊ ခက်တယ်၊ သိပ်ကိုခက်တယ်” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ညည်းညူ လိုက်လေ၏။

“ပြောစမ်းပါ ရုံပိုင်ကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားနာရီကြီးက နံပါတ်တွေကလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကနုတံတွေလို တုတ်ချောင်းတွေနဲ့ ဆိုတော့ ကျုပ်မကြည့်တတ်လို့ ပါဗျ” ဟု နာရီမေးသူက ဆိုလေ၏။

“ခွေးမျိုး၊ ကနုတံလို တုတ်ချောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ရောမဂဏန်း ခေါ်တယ်၊ ခြောက်နာရီခွဲပြီ၊ သွားတော့၊ တစ်ရွာလုံးကို ပြောလိုက်၊ နော

က်ထပ် လာပြီး မေးနေကြဦးမယ်” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ပြောလေ၏။

“ခြောက်နာရီခွဲပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ခါလာမှာ စာပို့ရထားကြီးပေါ့နော်” ဟု နာရီမေးသူက အထွန်တက် လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် ခြောက်နာရီခွဲတာဟာ ခြောက်နာရီခွဲတာပဲ၊ စာပို့ရ ထားကြီးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ အဲဒီရထားကြီးလာမှာ မို့ ခြောက်နာရီခွဲတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွားတော့ကွာ၊ မင်းတို့ ရွာက သူကြီးကိုပြောလိုက်၊ ရွာထဲမှာ ပိုက်ဆံလိုက်စုပြီး နာရီတစ်လုံးဝယ်ပါလို့ ” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

“အခု လာပြီး မေးတာကလည်း သူကြီးက မေးခိုင်းလို့ လာမေးတာဗျ ” ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

“အင်း၊ သူကြီးကလည်း မယားငယ်တော့ ထပ်ပြီးယူတတ်တယ်၊ စား ပွဲတင် နာရီကလေး တစ်လုံးတော့ မဝယ်နိုင်ဘူးလားကွာ၊ ခက်ပါတယ်၊ မင်းတို့ ရွာယင်လဲ မီးလောင်မှ ၊ ငါတိုင်ကပ်နာရီကြီးယင်လဲ သံပတ်ပြ တ်မှ ၊ ငါယင်လဲ စိန်ထုပ်ကို ခလုတ်တိုက်မိမှ ဒုက္ခကအေးမှာ ပဲ” ဟု ရုံပိုင်ကြီး ညည်းတွားလိုက်ပြီးလျှင် မှန်အိမ်ကို မီးညှို့ လိုက်လေ၏။ နာရီမေး သူလည်း ရုံပိုင်ကြီးအား

“သွားမယ် ကတ်သတ်ကြီးရေ” ဟု နောက်ပြောင်ကာ ထွက်သွားလေ တော့၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် မိုးသည် တဖွဲဖွဲရွာချလေတော့၏။ အမှောင်ထုသည် လည်း လွမ်းလျက်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ ရုံပိုင်ကြီးသည် မှန်အိမ်မီးစာကို မြှင့်လို က်သဖြင့် ၎င်း၏ မီးအိမ်နီကလေးသည် ပို၍ လင်းသွားလေ၏။ ရုံပိုင်ကြီးသည် မှန်အိမ်နီကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ရန်အတွက် ကိုင်းမှ ကိုင် လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ၎င်း၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ လာရင်း...

“ရုံပိုင်ကြီး” ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ အကြွအမ်းဖို့ လား၊ နာရီမေးဖို့ လား၊ ခဏနေဦး၊ ဒီမှန်အိမ်က လမ်းမှာ ချိတ်ဖို့ ထွန်းတာ၊ ငါ့အခန်းမှာ ထွန်းဖို့ ရိုးရိုးမှန်အိမ်ကို ရေနံဆီထည့်ရဦးမယ်၊ အဲဒီအလုပ်ပြီးမှ ပဲ မင်းကိစ္စကိုစဉ်းစားမယ်” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ထိုသူအားမကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ရုံပိုင်ကြီး၊ ကျုပ် မစောင့်နိုင်ဘူးဗျ” ဟု ထိုသူက ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

“မစောင့်နိုင်ရင် ပြန်ပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ငါက မင်းတို့ အလုပ်ကို လုပ်ပေးရအောင် မင်းတို့ က ငါ့ကို လခပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တောသားတွေ အတော့်ကို လူပါးဝပါလား၊ မင်းတို့ ယင်လဲသေမှ ၊ ဒီဘူတာရုံယင်လဲ မီးလောင်မှ ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ငါယင်လဲ ရတနာပုံဆိုက်မှ ဒီဒုက္ခက ငြိမ်းမယ်ထင်တယ်ဟေ့” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ညည်းညူ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အပြင်မှ ဝင်လာသူက..

“စိတ်ချပါ ရုံပိုင်ကြီးရယ်၊ ဟောဒီဘူတာကြီးလည်း မီးလောင်ရပါစေမယ်၊ ခင်ဗျားလည်း သေရပါစေမယ်၊ ကျုပ်လည်း ရတနာပုံဆိုက်ရပါစေမယ်၊ ဟားဟား ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ရုံပိုင်ကြီးသည် ထိုသူကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို အဝတ်စည်းလျက် သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းကာ မိမိအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒါက ဘာလဲ” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက မေး လိုက်လေ၏။

“ဓားပြလေဗျာ၊ ပေးစမ်းပါ မီးခံသေတ္တာသော့” ဟု ဓားပြက ပြောလေ၏။

ရုံပိုင်ကြီးသည် ခါးကြားတွင် ချိတ်ထားသော မီးခံသေတ္တာသော့တွဲကို ဖြုတ်၍ ရှေ့သို့တိုး၍ လာလေ၏။

“ရှေ့မတိုးပါနဲ့ ၊ ရုံပိုင်ကြီးရဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကလည်း မကောင်းဘူးမဟုတ်လား၊ အားနာစရာကြီးဗျာ၊ အဲဒီကပဲ ပစ်ပေးလိုက်ပါ” ဟု ဓားပြကပြောလျှင် ရုံပိုင်ကြီးလည်း သော့တွဲကို ပစ်ပေး လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မီးခံသေတ္တာသော့ပေါက်အတွင်း သော့ကို ထွင်းသွင်း၍ “ချောက်” ခနဲ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် မီးခံသေတ္တာကို ဆွဲ၍ ဖွင့် လိုက်လေတော့၏။ ဓားပြသည် မီးခံသေတ္တာအတွင်းသို့ လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ခါ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရုံပိုင်ကြီးက

“ဓားပြကြီးရယ်၊ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး လက်မှတ်ရောင်းရတာ ဆယ့်နှစ်ကျပ်ခွဲပဲ ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကြားထဲ ခင်ဗျားက မျက်နှာအဝတ်ကြီးစည်း၊ ဦးထုပ်ကြီးဆောင်းပြီး ကျုပ်ကို ဓားပြ လာပြီး တိုက်ရသေးတယ်၊ အားနာလိုက်တာ ဓားပြကြီးရယ်၊ ဆယ့်နှစ်ကျပ်ခွဲတန် ဓားပြဖြစ်သွားရတာကို စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ဓားပြသည် ရုံပိုင်ကြီးအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဦးထုပ်ကို ချွတ် လိုက်လေ၏။ မျက်နှာတွင် စည်းထားသော အဝတ်ကိုဖြုတ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မီးခံသေတ္တာအတွင်းမှ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူ လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အိတ်တွင် ပါသော ဆေးရွက်ကြီး အမှုန့်ဘူးကိုထုတ်ကာ ငါးကျပ်တန်ပေါ်၌ အရှည်လိုက်ကလေး ဖြူး၍ လက်တစ်ဖက်နှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ လိပ်လိုက်ရာ ‘ပွတ်ချွန်း’ ဟု ခေါ်သည့်

စက္ကူဆေးလိပ်ကလေးတစ်လိပ် ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ဓားပြသည် ပွတ်ချွန်ဆေးလိပ်ကလေးအား နှုတ်ခမ်း၌ တွေ့၍ ထား လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ယူ၍ အရှည်လိုက်ခေါက်ပြန်လေ၏ ။ ပြီးလျှင် မှန်အိမ်ကိုဆွဲကာ မှန်အိမ်ပြောင်းတင်သော ခလုတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိလိုက်ရာ မှန်အိမ်ပြောင်းသည် အပေါ်သို့ကြွ၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျပ်တန်နှင့် မီးတို့ လိုက်လေ၏။ မီးစွဲလျှင် ပွတ်ချွန်ဆေးလိပ်ကို မီးတို့ လေ၏။ ထို့နောက်အနည်းငယ် ရှိုက်ဖွာပြီးလျှင် မီးခိုးများကို မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မှုတ်ထုတ်ရင်း ရုံပိုင်ကြီးစားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်ထပ်ကြီးကို ဆွဲယူပြီး စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို လှန် လိုက်လေ၏။ ထိုစာအုပ်ကြီးကား လက်မှတ်များ ရောင်းချထားသော စာရင်းများ ပါလေ၏။ ဓားပြသည် စာရွက်များကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်လှန်၍ ငွေစာရင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပေါင်း၍ ကြည့်နေ၏။ ထိုသို့ ပေါင်းရင်းတစ်နေရာသို့ အရောက်၌ အပေါင်းမှားသဖြင့် ငွေနှစ်ပြား ကွာ၍ နေကြောင်းတွေ့လျှင် အနီးရှိ နီပြာခဲတံကြီးကိုယူ၍ ထိုဂဏန်းကို ဝိုင်းလိုက်ရင်း ရုံပိုင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“အောက်တိုဘာလ လက်ကျန်စာရင်း ပေါင်းထားတာမှားနေတယ်၊ ငွေနှစ်ပြားကွာနေတယ်” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဓားပြကြီးရယ်၊ မကြာမကြာ လာပြီး စာရင်းစစ်ပေးစမ်းပါဗျာ” ဟု ရုံပိုင်ကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။

ဓားပြသည် စာရင်းစာအုပ်ကို ဆက်၍ စစ်ဆေးရင်း...

“ခင်ဗျားဘူတာ အရောင်းကျနေတာ ငါးလရှိပြီပဲ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု ဓားပြကြီးက မေး လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပါ ဓားပြကြီးရယ်၊ ရွာထဲက ငပွားတို့ လူစုကု မော်တော်ကားအ

စုတ်ကလေးတစ်စီးစု ဝယ်ပြီး ဘတ်စ်ကားပြေးကြတယ်လေဗျာ၊ အဲဒါကြောင့်အရောင်းကျတာပါ” အထက်အရာရှိကို အစီရင်ခံသည့် လေ သံမျိုးဖြင့် ရုံပိုင်ကြီးက ပြော လိုက်လေ၏။ ”

ထိုအချိန်မှာ ပင် စားပွဲပေါ်မှ ကြေးနန်းအချက်ပြ ခလုတ်ကလေးသည် တဒေါက်ဒေါက် မြည်၍ လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရုံပိုင်ကြီးက...

“ဟိုဘက်ဘူတာက လှမ်းပြီး ဆက်သွယ်နေပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဓားပြသည် ထိုခလုတ် ကလေးပေါ်၌ လက်ကိုတင်၍ ကြေးနန်းပြန်၍ ရိုက် လိုက်လေတော့၏။ ရုံပိုင်ကြီးသည် ဓားပြကို သဘောကျ၍ သွားလေ တော့၏။

“ကျုပ်နေရာမှာ အလုပ်ဝင်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား အကုန်တတ်တာပဲ။ ကျုပ် အလုပ်ထွက်ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က အနည်းဆုံးမင်းကြီး နေရာလောက်မရရင် ဘယ်အလုပ်မျိုး မှ မလုပ်နိုင်ဘူးဗျ”ဟု ဓားပြက ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။

“ဓားပြကြီးရယ်၊ စာပို့ရထားလာတော့မယ်၊ အလံချိုးမယ့် ငတိုးဆို တဲ့ ကောင်လည်း မရှိဘူး၊ ကျုပ်ပဲသွားပြီး အလံချိုးရမယ်”ဟု ရုံပိုင်ကြီး က ပြောလိုက်ရာ ဓားပြက...

“ကျုပ်ချိုးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မပူပါနဲ့ ရုံပိုင်ကြီး”ဟု ပြောဆိုကာ စာရင်းစာအုပ်ကို ဆက်လက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် စာပို့ရထားကြီးသည် ဘူတာရုံရှေ့မှ ပြင်းထန်စွာခုတ်မောင်းသွားလေ၏။ မိုးမှာ လည်း ကောင်းစွာတိတ်၍ သွားပြီ ဖြစ်၏။

“နေစမ်းပါဦး ဓာပြကြီး၊ ဘာများ အလိုရှိပါသေးသလဲ”ဟု ရုံပိုင်ကြီး က မေး လိုက်လေ၏။

ဓားပြသည် ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်ကို အခန်းထောင့်ဆီသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြ လိုက်လေတော့၏။

“ဟောဒီ ဓာတ်ပုံထဲကလူကို သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေး လိုက်လေ ၏။

ရုံပိုင်ကြီးသည် ဓာတ်ပုံကို ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ လူကို လာပြတာပဲ” ဟု ပြော လိုက်လေသတည်း။

*

စာပို့ရထားကြီး ဖြတ်သွားပြီး မကြာမီ၌ပင် ဘူတာရုံကလေးအတွင်း မှ သေနတ်သံများကြားရပြီးလျှင် ဘူတာရုံကလေးတစ်ခုလုံး မီးလောင် သွားလေတော့၏။ ရွာသူရွာသားများ လာရောက် ငြိမ်းသတ်သော်လည်း မမီလိုက်တော့ပေ။

ဘူတာအတွင်း၌ မူ ရုပ်ဖမ်း၍ မရအောင် မီးလောင်ကျွမ်းနေသော အ လောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအလောင်းသည် မှန်အိမ်ကိုင်း ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ ဤသည် ကို အကြောင်းပြု ၍ ‘ရုံပိုင်ကြီး’၏ အလောင်းဟု ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

သက်ဆိုင်ရာမှ လာရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးလျှင် မီးလောင်မှုကို ပု လိပ်ဘက်သို့ လွှဲအပ် လိုက်လေ၏။ ဘူတာရုံကလေးကိုမူ ‘လူစီးနည်းသ ည်’ ဟူသော အချက်တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် အပြီးအပိုင် ဖျက်သိမ်း လိုက် လေတော့၏။

ဤသည် မှာ မထင်မရှား တောဘူတာကလေးတစ်ရုံ ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ခြင်းနှင့် ရုံပိုင်တစ်ဦး သေဆုံးသွားရခြင်း အကြောင်းပေတည်း။

*

တခြားသော အကြောင်းတစ်ခုမှာ ရွာသားများ သည် ညအချိန်မတော် သံလမ်းမှ ဖြတ်၍ ပြန်လာလျှင် ဘူတာရုံဟောင်းကလေးနေရာ၌ မီးအိမ်နီကလေးကိုကိုင်၍ ရထားကို မီးပြရန်စောင့်နေသော ရုံပိုင်ကြီးကို အဝေးမှ တွေ့မြင်ကြရသည် ဆို၏။ ထိုအခါ ရွာသားများ သည် ‘ရုံပိုင်ကြီးသရဲ’ ဟု အော်ကာ ပြေးကြရကုန်၏။

တစ်ခါသော် သတ္တိကောင်းသော ရွာသားနှစ်ဦးမှာ အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားရာ ‘ရုံပိုင်ကြီးသရဲ’ မဟုတ်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် မီးအိမ်နီကလေးကို ဆွဲကာ တစ်စုံတစ်ခုကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦး အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ မီးအိမ်နီကလေးကို ငြိမ်းပစ်လိုက်ပြီးလျှင် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင်၍ ရှောင်တိမ်းပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားများ သည် ညအခါတွင် လူများများ စားစား အဖော်မပါဘဲ ဘူတာရုံ ကလေးရှိခဲ့ဖူးသော နေရာမှ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြုရုံမက ထိုရွာကလေးတွင် အခါတိုင်း ပြောနေကျ တစ္ဆေပုံပြင်စာရင်း၌ ဘူတာရုံသရဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရုံပိုင်ကြီးသရဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မှန်အိမ်နီသရဲမ ဟူ၍ လည်းကောင်း သုံးမည်ရသော တစ္ဆေပုံပြင်တစ်ပုဒ် စာရင်းတိုး၍ သွားလေတော့သတည်း။

*

ဓာတ်ပုံဆရာတစ္ဆေ

တစ်နေ့သ၌ ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့ရှိ ‘ရှုတိုင်းယဉ်’ဟု အမည်ပေးထားသော ဓာတ်ပုံဆိုင် ကလေးတစ်ဆိုင်၌ အသက် (၄၀) ကျော်အရွယ် ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးသည် သူ၏ သုံးချောင်းထောက် ကင်မရာကြီးကို နေရာရွှေ့ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ခံမည့် မိန်းမတစ်ဦးအား ချိန်ရွယ်၍ နေလေ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံမည့် မိန်းမသည် လွန်စွာခါးတုတ်သူ ဖြစ်၏။ ထိုခါးတုတ်သော မိန်းမသည် သူ၏ ခါးကြီးဓာတ်ပုံထဲတွင် ပါမည်ကို စိုးရိမ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကင်မရာကို ရွှေ့၍ နေသော ဓာတ်ပုံ ဆရာကြီးအား ...

“ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မပုံကို ရိုက်တဲ့ အခါ အပေါ်ပိုင်းရယ်၊ ခြေထောက်အောက်ပိုင်းရယ်ပဲ ပါအောင်ရိုက်ပေးပါ။ ခါးပိုင်းလုံးဝမပါ ပါစေနဲ့ ” ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုး၍ သွားပြီးလျှင်...

“ခါးပိုင်းမပါချင်ရင် ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံရိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာက အပေါ်ပိုင်းလည်း ပါချင်တယ်၊ ခြေထောက်ပိုင်းလည်း ပါချင်တယ်၊ ခါးပိုင်းကျမှ မပါနဲ့ ဆိုလို့ ကျုပ်က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ရိုက်ရမှာ တုံး၊ ခက်ပါတယ်၊ သိပ်ကိုခက်ပါတယ်၊ ဒီမြို့က မိန်းမတွေလည်း ယောက်ျား မြန်မြန်ရမှ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါ့ဓာတ်ပုံဆိုင်ယင်လဲ ပြုတ်မှ ၊ ငါယင်လဲ ဆန်စက်သဋ္ဌေးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျမှ အေးမှာ ပါ”ဟု ညည်းတွား လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံမည့် ခါးတုတ်သောမိန်းမကြီးက “မလုပ်ပါနဲ့

ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံကိုပြပြီး မြို့ကမုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမလို့ ရှင့်၊ လှလှလေး ရိုက်ပေးစမ်းပါရှင်ရယ်၊ ကုသိုလ်ရပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် ခေါင်းကိုကုတ်၍ အကြံထုတ်ကာ ၎င်း၏ ဆိုင်ရှေ့တွင် ရှိသော ပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးကို မ၍ ယူ လာလေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုပန်းအိုးကြီးအား ထိုမိန်းမ၏ ရှေ့၌ ချ လိုက်လေ၏။

“ခြေထောက်ကလေး ဆင်းလိုက်ပြီး၊ ဒီပန်းအိုးကြီးကို ဖက်ထား၊ မျက်နှာကလေးကိုတော့ ပန်းတွေနဲ့ မကွယ်အောင် နည်းနည်းကလေးလွဲထား၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခါးကြီးကိုတော့ ဒီပန်းအိုးနဲ့ ကွယ်ထားလိုက်ပြီ၊ မြို့က မုဆိုးဖိုကြီး လုံးဝမသိနိုင်တော့ဘူး။ ယောက်ျားတွေက မျက်စိဖွင့်ပြီး မိန်းမတွေကိုရွေးချယ်နေလို့ ပါ၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး ရွေးချယ်မယ် ဆိုရင်တော့ အားလုံး အတူတူကြီးပါပဲဗျာ”ဟု ပြောဆိုကာ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် သူ၏ သုံးချောင်းထောက်ကင်မရာပေါ်တွင် တင်ထားသော အဝတ်နက်ကြီးကို ခြုံလိုက်ပြီးနောက်...

“ရိုက်မယ်၊ ပြုံးပြုံးကလေး၊ ပြုံးပြုံးကလေးဆိုတာ သွားတွေဖြီးခိုင်းထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြုံးရုံလေးပြုံးခိုင်းတာ၊ အင်း ဟုတ်ပြီ” ဟု ရော်ဘာဘုလုံးကလေးကို လက်ဖြင့် ညှစ်လိုက်သည် ဖြစ်ရာ ကင်မရာ၏ ရှုပ်ထာတံခါးသည် ' ချောက်ခနဲ ပိတ်သွားလေတော့၏။

“ကဲ...ပြီးပြီ၊ ဒီဓာတ်ပုံကိုမြင်ရင် မုဆိုးဖိုကြီးတင်မကဘူး မုဆိုးမျိုးဆက်တစ်မျိုးဆက်လုံးက ခင်ဗျားကို သဘောကျသွားမယ်၊ သန်ဘက်ခါ ဓာတ်ပုံကိုလာယူ၊ ငွေကိုတော့ အကျေပေးသွား” ဟု ဓာတ်ပုံဆရာက ပြောလိုက်ရာ ခါးတုတ်သောမိန်းမသည် လွန်စွာသဘောကျသွားသည် ဖြစ်ရာ

....

“ရပါတယ်ရှင်”ဟု ပြောဆို၍ ဈေးခြင်းတောင်းအတွင်းသို့ သတင်း စာစက္ကူဟောင်းဖြင့်ထုပ်ထားသော ငွေအကြွေများကို ဓာတ်ပုံဆရာကြီး ရှေ့၌ ဝေါခနဲသွန်ချ လိုက်လေ၏။

“လုပ်ပြီ၊ အကြွေတွေချည်းပါပဲလား”ဟု ဓာတ်ပုံဆရာကြီးက ပြော လိုက်ရာ ခါးတုတ်သော မိန်းမက....

“အိမ်ရှေ့က မန်ကျည်းရွက်နုတွေ ခူးရောင်းရင်း စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ တွေပါ၊ သုံးနှစ်ရှိပြီ” ဟု ပြောဆိုကာ ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့ ၏။

ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် ဓာတ်ပုံများကူးရန်အတွက် အမှောင်ခန်းထဲ တွင် အသုံးပြုရန် မီးအိမ်နီကလေးကို ထွန်းညှိပြီးလျှင် ဆေးများ ဖျော်စ ပ်နေစဉ်၌ပင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြန်လေ၏။

“ဓာတ်ပုံရိုက်မယ် ဆရာ ”ဟု ဝင်လာသူက ပြော လိုက်လေ၏။

“ရပါတယ်၊ ဟိုခုံမှာ ထိုင်ပါ”ဟု ဓာတ်ပုံဆရာကြီးက ညွှန်ပြ လိုက် လေ၏။ ထိုသို့ညွှန်ပြရင်း ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာသွားခေါ်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။ ထို သူသည် ခုံ၌ ထိုင်ရင်း ဓာတ်ပုံဆရာကြီးအား...

“ဒီမှာ ဆရာကြီး၊ တစ်ဆိတ်လောက် ကျုပ်ပုံကို လှအောင်ရိုက်ပေးစ မ်းပါဗျ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သွားခေါတာမပါချင်ဘူးဗျာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားပညာနဲ့ ကြည့်ပြီးလုပ်ပေးစမ်းပါ၊ စပါယ်ရှယ်ဘောက်ဆူး ပေးပါ့မယ်”ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ခက်တယ် ကိုယ့်လူရယ်၊ ကိုယ့်လူရဲ့ သွားဟာ နည်းနည်းပါးပါး ခေါ တာ မဟုတ်ဘူး ၊ တံခါးကဲလားကို တုတ်ထောက်ထားသလို ငေါထွက်

နေတဲ့ သွားကြီးကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖောက်ပစ်ရမှာ တုံး၊ သိပ်ကိုခက်တယ်၊ ကိုယ့်လူတို့ မြို့ယင်လဲ ပြုတ်မှ ၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင်လည်း ကျုပ်ယင်လဲ ဝေလမင်းသားနေရာကိုရမှ ဒီဒုက္ခကအေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု ဓာတ်ပုံဆရာကြီးက ညည်းတွား လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုပေါက်ခေါက...

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံပြုပြီး မိန်းမစပ်ရမှာ ဗျ၊ မိန်းမကလည်း နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကဆိုပဲ၊ သူကြီးယောက်ဖ သူငယ်ချင်းရဲ့ တူမဗျ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ဓာတ်ပုံဆရာကြီးလည်း ခေါင်းကိုတွင် တွင် ကုတ်၍ အကြံထုတ်ပြီး လျှင် ပန်းအိုးအတွင်း ပန်းတစ်ပွင့်ကို အရိုးပါအောင်ခူးယူပြီး ကိုပေါက်ခေါလက်သို့ လှမ်း၍ ပေးရင်း...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကိုယ့်လူရဲ့ ပါးစပ်ကို ဒီပန်းနဲ့ ကွယ်ပြီး ကိုင်ထား၊ ပန်းပွင့်ကို နမ်းနေတဲ့ ပုံ မျိုးပေါ့”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုပေါက်ခေါလည်း ဓာတ်ပုံဆရာပြောသည့်အတိုင်း ကိုင် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးက...

“အဲ...အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ့်လူရဲ့ တံခါးကဲလားကြီးတွေ၊ အဲ...အဲယောင်လို့ သွားကြီးတွေ လုံးဝမပေါ်တော့ဘူး။ ဒီဓာတ်ပုံကိုတွေ့ရင် သူကြီးရဲ့ ယောက်ဖသူငယ်ချင်းရဲ့ တူမတင်မကဘူး၊ သူကြီးယောက္ခမကြီးကပါ ကြိုက်ချင်ကြိုက်လောက်မှာ ” ဟု ပြောဆိုကာ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် အဝတ်နက်ကြီးကို ခြုံ၍ ရာဘာဖုလုံးကို ညှစ်ပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ညှစ်ပြီးနောက်...

“ကဲ ... ကိုယ့်လူ သန်ဘက်ခါမှ လာရွေးချည်၊ ငွေကိုတော့ အကျေပေးခဲ့”ဟု ဓာတ်ပုံဆရာကြီးက ပြောရာ ကိုပေါက်ခေါက...

“ရပါတယ် ဆရာသမားရယ်၊ ငွေရေးကြေးရေးက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ပုံကောင်းဖို့ က အရေးကြီးပါတယ်” ဟု ဆိုကာ ဓာတ်ပုံဖိုးငွေကို ပေးချေကာ ထွက်သွားလေ၏။

ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် မှောင်ခန်းထဲသို့ဝင်မည်ဟု ကြံရွယ်ကာ ဖျော်လက်စ ဓာတ်ပုံဆေးများကို ဆက်၍ ဖျော်ရင်း ငြိမ်းသွားသော မီးအိမ်နီကလေးကို မီးထွန်းပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မှာ ပင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင် လာလေ၏။ ထိုသူသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း...

“ဓာတ်ပုံဆရာကြီး”ဟု လှမ်း၍ အော် လိုက်လေ၏။ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးလည်း ဆေးဖျော်ရင်း ထိုသူကို မော့၍ မကြည့်ဘဲ...

“သတို့ သားလောင်း တစ်ယောက်လာပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ

“သတို့ သားလောင်း မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူရေ၊ သေမင်းက ဓာတ်ပုံလှလှတစ်ပုံရိုက်ချင်တယ်၊ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက် အမြန်ဆုံး ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ကျုပ်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ခင်ဗျားကိုရှာပြီး လာရတယ်ဗျာ” ဟု ထိုသူက ပြောလိုက်ရာ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် ထိုသူအား မော့၍ ကြည့်လိုက်မိလေတော့၏။

ထိုသူသည် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို အဝတ်စီး၍ ထား၏။ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်း၍ ထား၏။ သေနတ်ဖြင့် ဓာတ်ပုံဆရာကြီးအား ချိန်၍ ထားလေ၏။ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် ထိုသူကိုကြည့်၍ သဘောကျသွားလေ၏။

“ဒီပုံအတိုင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့ လား၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဘိုင်စကုတ်မင်းသား လုပ်ချင်ပုံရတယ်၊ လာလာ ဟိုခုံပေါ်မှာ ထိုင်” ဟု ဓာတ်ပုံဆရာ

ရာကြီးက ကင်မရာရှေ့တွင် ရှိသော ခုံတွင် ညွှန်ပြ လိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ဓာတ်ပုံဆရာကြီး၊ သေမင်းကို ရယ်စရာလုပ်မနေနဲ့ ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခံဖို့ လာနေတာများ အောက်မေ့လို့ လား၊ ခင်ဗျားကို သတ်မလို့ လာတာ” ဟု ထိုသူက ပြော လိုက်လေ၏။

“သတ်ချင်လည်း သတ်ပေါ့ဗျာ၊ မျက်နှာမှာ စည်းထားတဲ့ အဝတ်ကြီး ကိုတော့ ဖြုတ်စမ်းပါဦး၊ ကိုယ့်ကို လာသတ်တာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ တော့ သိပြီးသွားစမ်းပါရစေဗျာ” ဟု ဓာတ်ပုံဆရာက ပြောရင်း ဖျော်လက်စဓာတ်ပုံဆေးများ ဆက်လက်၍ ဖျော်နေလေတော့၏။

မျက်နှာကို အဝတ်စည်း၍ လာသူလည်း အဝတ်ကို ဖြေ လိုက်လေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ပင် အပြင်မှ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသဖြင့် ဓာတ်ပုံဆရာက

“ဟိုမှာ လူလာနေပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက...

“ကိုယ့်လူ ဒီမှာ ပဲနေ၊ ငြိမ်ငြိမ်မနေရင်တော့ လှမ်းပြီးပစ်လိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ ဆိုင်အပြင်သို့ ခေါင်းပြု လိုက်လေ၏။

အပြင်မှ လူကလည်း အတွင်းခန်းအထိ ဝင် လာပြီးလျှင်...

“ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့ ပါဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဝင်ခဲ့ပါ၊ ဝင်ခဲ့ပါ” ဟု သေနတ်သမားက ပြန်ပြောလေ၏။

ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံမည့်လူလည်း ဝင်၍ လာလေတော့၏။

“ဟိုခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပါ” ဟု သေနတ်သမားက ပြော လိုက်လေ၏။

ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံမည့်လူလည်း ခုံပေါ်၌ ထိုင်ရင်း...

“လှလှကလေး ရိုက်စမ်းပါဗျာ” ဟု ပြောရာ သေနတ်သမားသည် ထိုသူအား သေချာစွာ ကြည့် လိုက်လေ၏။ ထိုသူ၏ မျက်လုံးတစ်လုံးသည်

သိသိသာသာကြီး စွေ၍ နေကြောင်းကို သတိပြုမိလေတော့၏။

“ရပါတယ် ကိုယ့်လူရယ်၊ ဟောဒီလို ဘေးစောင်းကလေးထိုင်ပြီး ကင်မရာဘက်ကို ကြည့်လိုက်၊ အဲဒီပုံအတိုင်း ရိုက်ပေးလိုက်ရင် ကိုယ့်လူမျက်စိစွေတယ်ဆိုတာကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ မပေါ်တော့ဘူး၊ မျက်နှာကလေး ထောင့်ကပ်ပြီး ကြည့်နေသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” ဟု သေနတ်သမားက ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံမည့်သူလည်း သေနတ်သမားပြောသည့်အတိုင်း ထိုင်၍ ကင်မရာကို ခပ်စွေစွေကလေး ကြည့်လေ၏။ သေနတ်သမားလည်း ကင်မရာအတွင်းမှ မှန်ချပ်ကိုထုတ်၍ လှည့်ပြီးလျှင် အဝတ်နက်ကြီးကို ခြုံကာ “ရိုက်မယ်” ဟု ပြော၍ ရော်ဘာဖုလုံးကလေးကို “ချောက်”ခနဲ နှိပ် လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် သေနတ်သမားသည် အဝတ်နက်ကြီးအတွင်းမှ ထွက် လာပြီးလျှင်...

“သန်ဘက်ခါ ရမယ်၊ ငွေတော့ အကျေပေးသွားပါ” ပြောလိုက်ရာ ဓာတ်ပုံလာ၍ ရိုက်သူသည် ကျသင့်ငွေကို ပေးချေထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးက...

“ခင်ဗျား ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဓားပြလုပ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်း ရိုက်တတ်တဲ့ လူပဲ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ဟာ ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်ပေမယ့် ဓာတ်ပုံ မကူးတတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ် ဒီကိုလာတာလည်း ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ ကူးချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ဟောဒီ ဓာတ်ပုံကလေး ကူးပေးစမ်းပါ” ဟု ဆိုကာ သေနတ်သမားသည် သူ၏ အင်္ကျီအိမ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုထုတ်၍ ဓာတ်ပုံဆရာကြီး

အား ပြ လိုက်လေ၏။ ဓာတ်ပုံဆရာကြီးသည် ထိုဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးလျှင်...

“ဒါလောက်ရှေးကျတဲ့ ဓာတ်ပုံမျိုး ကျုပ်တစ်သက်မှာ မတွေ့ဘူးပေါင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ သေနတ်သမားသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လိုက်လေတော့၏။

*

များ မကြာမီ၌ပင် ထိုဓာတ်ပုံဆိုင်ကလေးအတွင်းမှ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ် လာပြီးလျှင် ဓာတ်ပုံဆိုင်ကလေးသည် မီးလောင်သွားလေတော့၏။ အနီးအနားမှ လာရောက်ငြိမ်းသက်သော်လည်း မရလိုက်တော့ပေ။ ပုလိပ်ဘက်မှ လာရောက်စစ်ဆေးသောအခါ၌ မူ မီးလောင်ကျွမ်း၍ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော ဓာတ်ပုံဆရာကြီး၏ အလောင်းနှင့် ဓာတ်ပုံဆိုင်၏ အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်ကျ၍ ပျက်စီးနေသော သုံးချောင်းထောက် ကင်မရာကြီးတစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရလေတော့၏။ ဤကား တောမြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကလေး မီးလောင်ကျွမ်း၍ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားရပုံနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာကြီးတစ်ဦး သေဆုံးသွားရပုံ အကြောင်းပေတည်း။

*

ညအခါများ တွင် ထိုဓာတ်ပုံဆိုင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသူအချို့သည် မှန်အိမ်အနီလေးကို ကိုင်၍ ဓာတ်ပုံကူးရန် ပြင်ဆင်နေသော ဓာတ်ပုံဆရာကြီးကို တွေ့ရသည် ဆို၏။ အနီး၌ ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ၌ မူ မီးအိမ်နီရောင် ဓာတ်ပုံဆရာကြီးပါ ပျောက်၍ သွားသည် ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမြို့သူ မြို့သားများ သည် အကာလညအခါတွင် ထိုဓာတ်ပုံဆိုင်ကလေးအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြုဝံ့ကြရုံမျှမက ထိုမြို့တွင် အခါ

တိုင်းပြောနေကျ တစ္ဆေပုံပြင်စာရင်း၌ မီးအိမ်နီတစ္ဆေဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ဓာတ်ပုံဆရာကြီး တစ္ဆေ ဟူ၍ လည်းကောင်း တစ္ဆေပုံပြ
င် တစ်ပုဒ်တိုး၍ သွားလေတော့သတည်း။

*

သွားစိုက်ဆရာတစ္ဆေ

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့၏ အစွန်ပိုင်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော “ကျင်ဝမ်” ဆိုသည့် သွားစိုက်ဆိုင်၌ သွားစိုက်ဆရာတစ်ဦးသည် သွားစိုက်ရာ၌ အသုံးပြုသော ကိရိယာများကို ပြင်ဆင်၍ နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တောမှ တက်လာသော ကျေးတောသားတစ်ဦးသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင် လာပြီးလျှင် ၎င်း၏ အထုပ်အပိုးများကို စားပွဲပေါ်၌ ချလျက် သွားစိုက်ရာ၌ အသုံးပြုသော ဆံလည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အကျအနတက်၍ ထိုင်လေ၏။

ထိုအခါ သွားစိုက်ဆရာသည် ဆံလည် ကုလားထိုင်အနီးသို့ သွားကာ သွားကြည့်ရန်အတွက် ဆံလည် ကုလားထိုင်ပေါ် တည့်တည့်မှ မီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ပါးစပ်ဟ” ဟု ပြော လိုက်လေရာ ကျေးတောသားလည်း ပါးစပ်ကို ဟ၍ ပြလေ၏။

“သွားတွေ ကောင်းနေသားပဲ ဘာလုပ်မလို့ လဲ” ဟု သွားစိုက်ဆရာက မေးလိုက်ရာ ကျေးတောသားက

“သွားမစိုက်ချင်ပါဘူး၊ ဆံပင်ညှပ်မလို့ ပါ၊ လဆန်း ၃ ရက်နေ့မှာ သူကြီးသမီးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မယ် ထောင်ကဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သွားစိုက်ဆရာ “ကျင်ဝမ်” သည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်ပြီးလျှင်

“ဒါ ဆံပင်ညှပ်တဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွားစိုက်တဲ့ နေရာ” ဟု အော်ပြောလိုက်မှ ပင် ကျေးတောသားသည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းပြီးလျှင်...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ပေါက်ဖော်ကြီးရယ်၊ ကျုပ်က ဟောဒီ ကုလားထိုင်ကြီးကို မြင်တာနဲ့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် မှတ်လို့ ပါ၊ သွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

“သိပ်ခက်တယ်၊ မင်းတို့ တောသားတွေ ခဏခဏ လာပြီး ဒုက္ခရှာတယ်၊ မင်းတို့ ယင်လဲ သေမှ ၊ ငါဆိုင်ယင်လဲ မီးလောင်မှ ၊ ဒါမဟုတ် ငါယင်လဲ သိန်းထီပေါက်မှ ကောင်းမယ်” ဟု သွားစိုက်ဆရာ ကျင်ဝမ်က ညည်းတွား လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် သွားစိုက်ဆရာသည် ၎င်း၏ ပစ္စည်းကိရိယာများကို ဆက်လက်၍ ပြင်ဆင်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင် လာပြီးလျှင်

“သွားစိုက်တဲ့ လူ” ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ” ဟု သွားစိုက်ဆရာက ပြန်၍ မေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက သူ၏ ပါးစပ်ကြီးကို ဟပြ လိုက်လေ၏။ သူ၏ ပါးစပ်တွင်း၌ ကား သွား ဟူ၍ တစ်ချောင်းမှ မရှိသည် ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“အံပုံ လုပ်မလို့ လား” ဟု သွားစိုက်ဆရာက မေး လိုက်လေ၏။

“အဲ ဒီအံပုံအကြောင်းပြောမလို့ ပဲ၊ အသက်ကြီးမှ ကံပေါ်တယ်ဆိုတာ

ကျုပ်လိုလူပဲဗျ။ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်ရမယ်၊ ကောင်မလေးက မုဆိုးမသာ ဆိုရတယ်၊ တော်ရှာပါတယ်ဗျာ” ဟု လူကြီးက ပြောလေ၏။

“အင်းလေ၊ အံပုံလုပ်မလို့ လား” ဟု သွားစိုက်ဆရာက မေးလေ၏။

“အံပုံမလုပ်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်က သွားမရှိဘဲ သွားဖုံးနဲ့ ကြိတ်ပြီး စားရ သောက်ရတာကို ပိုပြီး ခံတွင်းတွေ့တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ တော့ သွားမရှိလို့ မဖြစ်ပေဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ တော်တဲ့ အံပုံတစ်ခု လောက် ခဏငှားချင်လို့ ပါ” ဟု လူကြီးက ပြောလိုက်ရာ သွားစိုက်ဆရာ သည် ခေါင်းကို တွင် တွင် ယမ်းလိုက်၍ ...

“ဒီလိုငှားပြီးတပ်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ စေတနာရှိရင် မိန်းမကို ငှားလို့ ရချင်ရမယ်၊ သွားအတုက ငှားလို့ မရဘူးဗျ” ဟု အော်ပြောလိုက် ရာ လူကြီးလည်း “ငှားလို့ မရရင်လည်း ဒီအတိုင်း မင်္ဂလာဆောင်ရုံပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်၊ မိန်းမယူတဲ့ ကိစ္စမှာ သွားကအရေးမကြီးပါဘူး” ဟု ပြော ဆို၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ သွားစိုက်ဆရာကလည်း ...

“ခက်တယ်၊ ခက်တယ်၊ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ မသိဘူး၊ သူတို့ ယင် လဲ သေမှ ၊ ငါ့ဆိုင်ယင်လဲ မီးလောင်မှ ၊ ငါယင်လဲ ပြည်ကြီးပြန်မှ အေးမ ယ်ထင်တယ်” ဟု ညည်းတွား လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် သွားစိုက်ဆရာသည် ၎င်း၏ ပစ္စည်းကိရိယာများကို ပြင် ဆင်နေလေ၏။ ထိုအချိန် မှာ ပင် လူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင် လာပြီးလျှင်...

“သွားဆရာ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ ခေါ် လိုက်လေ၏။ သွားစိုက်ဆရာ သည် လည်း ထိုသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာကို မျက်လုံးပေါ်ရုံက လေးချန်၍ အဝတ်စီးထားပြီးလျှင် သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်း၍ ထားသည် ကို တွေ့ရလေတော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ သွားကိုက်လို့ လား၊ အညော်မိမှာ စိုးလို့ နှာခေါင်းကို အဝတ်စီးထားတာလား၊ ဒီမှာ အညော်မရှိပါဘူး၊ အဝတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပါ” ဟု သွားစိုက်ဆရာက ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာကို အဝတ်စီး၍ လာသူက သူ၏ အင်္ကျီအောက်မှ ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍ သွားစိုက်ဆရာအား ချိန်ရွယ်ထား လိုက်လေ တော့၏။

“ဒါကဘာလဲ” ဟု သွားစိုက်ဆရာက မေး လိုက်လေ၏။

“သေမင်းက သူ့ပါးစပ်ထဲက သွားတွေ သွားပိုးစားနေလို့ တဲ့ ၊ သွားစိုက်ဆရာတစ်ယောက် အမြန်ဆုံးပို့ပေးပါဆိုလို့ ကျုပ်က ကိုယ့်လူကို လာပြီးခေါ်တာ” ဟု သေနတ်သမားက ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် သွားစိုက်ဆိုင်အတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ဝင် လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် သေနတ်သမားက သွားစိုက်ဆရာအား...

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ကြည့်လုပ်မယ်၊ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မယ်မကြန့်နဲ့ ၊ ပစ်သတ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ဆိုင်အတွင်း ဝင်လာသူဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် ...

“ဘာကိစ္စလဲ” ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အပြင်မှ ဝင်လာသူက

“သွားကိုက်လို့ ပါ ဆရာရယ်၊ သွားကလည်း မကောင်းပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နှုတ်ပစ်ချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သေနတ်သမားသည် ထိုသူအား

“ဟိုခုံပေါ်မှာ ထိုင်” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုသူလည်း ခုံပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။

“ပါးစပ်ဟ” ဟု သေနတ်သမားက ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူသည် ပါးစပ်ဟနေ၏။ သေနတ်သမားသည် ထိုသူ၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ နီကယ်ပြားအပိုင်းကလေးပါသော အတံကလေးတစ်ခုကို ထိုးသွင်းပြီးလျှင် ကိုက်နေသည် ဆိုသည့်သွားကို ကြည့်လေ၏။ သွား၏ အရိပ်သည် ထိုနီကယ်ပြားကလေး၌ ကောင်းစွာ မြင်ရလေ၏။

“နှုတ်ပစ်မှ ကောင်းမှာ ပဲ” ဟု ဆိုကာ ထုံဆေးပုလင်းကိုယူ၍ ဆေးထိုးပြန်ဖြင့် ထုံဆေးများကို စုပ်ယူ လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုသူ၏ သွားဖုံးပေါ်သို့ ထုံဆေးများ ထိုးသွင်း လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သွားနုတ်သော ညှပ်ဖြင့် ထိုသွားကို ညှပ်ယူကာ ထွေးခံအတွင်းသို့ “ဂျောက်ခနဲ” ပစ်ထည့် လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် သေနတ်သမားသည် ဝှမ်းစတစ်စကိုယူ၍ ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်ကိုတို့ ကာ နှုတ်ပစ်လိုက်သောနေရာ၌ ထည့်ပေးရင်း...

“ဒါကို ငုံထား” ဟု ပြောဆိုကာ ဆေးဘူးအတွင်းမှ အဖြူရောင်ဆေးပြားကလေး (၆)ပြားကို စက္ကူဖြင့်ထုပ်၍ ...

“သိပ်ပြီးနာလာရင် နှစ်ပြားသောက်၊ ထမင်းမစားနဲ့ ၊ ဆန်ပြုတ်ကလေးဘာလေးပဲ သောက်နေ၊ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ၊ တစ်နာရီခြားတစ်ခါ နှစ်ပြားစီ သောက်သွား” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သွားနုတ်ခံသူက...

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ဆရာ” ဟု မေးရာ

“သုံးကျပ်ပေးရမယ်” ဟု သေနတ်သမားက ပြောဆိုသဖြင့် ထိုသူက ငွေသုံးကျပ်ကို ပေးပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

သေနတ်သမားလည်း ငွေသုံးကျပ်ကို ယူပြီးလျှင် ဆွဲအံ့အတွင်းသို့ ထည့် လိုက်လေ၏။ သေနတ်သမား၏ ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နေပုံကို ကြ

ည့်ရင်း သွားစိုက်ဆရာက...

“ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း တတ်တာပဲ၊ သွားစိုက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လောက် ဖွင့်ပါလား” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ကျုပ် သွားစိုက်ဆိုင် မဖွင့်ချင်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဒီကိုလာခွဲတာ ဟောဒီဇာတ်ပုံကလေး အကြောင်းသိချင်လို့ ပဲ” ဟု ဆိုကာ သေနတ်သမားသည် ၎င်း၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်၍ သွားစိုက်ဆရာအား ပြ လိုက်လေ၏။ သွားစိုက်ဆရာလည်း ထိုဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီးလျှင် .

.

“ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒီဓာတ်ပုံနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လည်း ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ သေနတ်သမားသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လိုက်လေတော့၏။

*

များ မကြာမီအတွင်း၌ပင် သွားစိုက်ဆိုင်ကလေး အတွင်း၌ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ် လာလေ၏။ ထို့နောက် ဆိုင်တစ်ခုလုံးကို မီးစွဲလောင် သွားလေတော့၏။ အနီးအနားမှ လာရောက်ငြိမ်းသတ်သော်လည်း မမီ လိုက်တော့ပေ။ သို့ရာတွင် ရုပ်ဖမ်း၍ မရအောင် မီးကျွမ်းနေသော သွားစိုက်ဆရာ၏ အလောင်းကိုမူ ဆိုင်အတွင်း၌ တွေ့ရလေတော့၏။

ဤသည် ကား ရန်ကုန်မြို့အစွန် တစ်နေရာရှိ မထင်ရှားသော “ကျင်ဝမ်” ဆိုသည့် သွားစိုက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် မီးလောင်ကျွမ်းခဲ့ပုံနှင့် သွားစိုက်ဆရာ ကျင်ဝမ်ဆိုသူတစ်ဦး မီးလောင်သေဆုံးခဲ့ပုံ အကြောင်း ပေတည်း။

*

ထို့နောက်တွင် ကား ထိုအနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် ရှိသော လူတို့ သည် ညအခါများ ၌ သွားစိုက်ဆိုင်အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားကြရသောအခါ တွင် မီးလောင်မြေ၌ တကုန်းကုန်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သွားစိုက်ဆရာကို တွေ့ရသည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ကြောက်လန့်ကာ ထိုနေရာမှ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြုဝံ့ကြတော့ပေ။

အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင်ကြကုန်သော သူတို့ ပြောနေကျ တစ္ဆေပုံပြင်စာရင်း၌ လည်း မီးလောင်၍ သေဆုံးသွားသော သွားစိုက်ဆရာ တစ္ဆေပုံပြင်တစ်ပုဒ် တိုး၍ လာလေတော့သတည်း။

*